

Zij bleven volharden bij...

door: Kris Tavernier

*‘en zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap,
het breken van het brood en de gebeden’*

Handelingen 2:42

In dit vers vinden we vier pijlers van het gemeenteleven terug, we zullen ze kort nalopen. Eerst echter iets over de eerste woorden van dit vers: ‘... zij bleven volharden bij’. Vele mensen waren tot geloof gekomen, zelfs drieduizend op één dag (vs. 41), en er kwamen er nog dagelijks bij (vs. 47). De gemeente was ontstaan! Een belangrijk kenmerk van de eerste gemeente was dat de gelovigen heel vaak bij elkaar kwamen en zich bezig hielden met de vier dingen die in dit vers genoemd worden.

Ze moesten daar niet toe opgeroepen worden, ze moesten niet vermaand worden - ze wilden het zo graag, want ze verlangden naar die momenten van samenzijn! Want dáár leerden ze meer uit het woord van God en over de Heer Jezus Christus. Dáár vonden ze broeders en zusters met eenzelfde gezindheid als zichzelf, te midden van een boze wereld die van God niet wil weten. Dáár dachten ze samen, als één lichaam (1 Kor. 10:16-17), aan het geweldige werk van de Heer Jezus. Dáár baden ze samen om de gemeente en elkaar voor Gods troon te brengen. Er kunnen ook andere plaatsen en momenten zijn waar deze dingen gebeuren, maar de bijbel maakt duidelijk dat ze toch in de eerste plaats in gemeenteverband voorkomen.

De bijbel maakt meer dan duidelijk dat het vanzelfsprekend is dat gelovigen samenkomen! In Hebreëen 10:25 staat: ‘Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen’. Bij de Hebreëen was het (voor ons herkenbare?) probleem ontstaan dat gelovigen hun samenkomsten begonnen te verzuimen, nalieten om er naar toe te gaan. Merk op dat er hier nergens bij staat waarom ze dit deden! We kunnen in de brief wel naar mogelijke oorzaken proberen te zoeken, maar die staan hier niet aangegeven. Voor de schrijver van Hebreëen deden de redenen er niet toe. Je samenkomsten verzuimen moet je niet doen, dat is zijn punt, wat de redenen daarvoor ook zouden kunnen zijn. Het gaat in Hebreëen over gelovigen die wel naar de samenkomsten kúnnen komen, maar dat gewoonweg niet doen, mensen die niet meer blijven volharden

Werksituaties of familiale situaties kunnen soms terechte verontschuldigen zijn. En daar moeten we voor onszelf heel eerlijk in zijn. God weet het trouwens toch, want Hij kent onze gedachten en ons hart. De bijbel maakt duidelijk dat het niet naar de gemeentelijke samenkomsten gaan niet de normale gang van zaken is. Normaliter hebben gelovigen het *verlangen* om samen te komen! ‘De liefde van Christus dringt ons’ (2 Kor. 5:14-15), ook naar de samenkomsten. En dat des te meer naarmate wij de dag zien naderen. Het grote verschil tussen ons nu en gelovigen die voor ons geleefd hebben, is dat wij des te meer zouden moeten branden, want de dag van de Heer Jezus Christus is nog nooit zo nabij geweest als dat nu het geval is!

Hopelijk vindt u, als u minder trouw zou geworden zijn in het bezoeken van uw samenkomsten, genoeg reden in de bespreking van de vier pijlers. Weet u waarom u naar de samenkomsten moet komen? Omdat wij eigenlijk niet naar de gemeente gaan, maar samen de gemeente *zijn*! Wij gaan niet (zoals de Joden vroeger) naar de tempel, wij *zijn* de tempel (Ef. 2:21-22; 1 Petr. 2:5)! En het is niet goed wanneer er in die geestelijke tempel stenen zijn die op regelmatige basis ontbreken in de samenkomsten.

Het is God Zelf die elk van ons uitnodigt naar zijn samenkomsten, want Hij wil zo graag dat gelovigen samenkomen zodat Hij daar in hun midden kan zijn. Moet Hij op de volgende samenkomst naar u vragen: “... waar zijt gij” (vgl. Gen. 3:9)? Is het niet erg? Miljoenen christenen in de geschiedenis en nu hadden/hebben de vrijheid niet om samen te komen met andere gelovigen. En wij die wel die zegen van vrijheid hebben, zouden het nalaten. Velen zouden met ons willen wisselen van plaats (vgl. 1 Tim. 2:1-2).

Het onderwijs der apostelen

De discipelen waren drie jaar lang door de Heer Jezus onderwezen. Zij waren dan ook de eersten die de opdracht kregen om anderen te leren onderhouden alles wat zij zelf van de Heer geleerd hadden (Matt. 28:19).

Ze hadden de belofte dat de Heilige Geest hen daarbij zou helpen (Joh. 14:26; 16:13). Ook Paulus heeft zijn onderwijs van het evangelie door openbaring van Jezus Christus ontvangen en geleerd (1 Kor. 11:23a; Gal. 1:12). Het hoofdonderwerp van dit onderwijs is de Heer Jezus zelf (Joh. 16:14).

Het onderwijs van de apostelen, het onderwijs van de Heer is niet voor de hersenen alleen bedoeld, maar om te leven vanuit en overeenkomstig dit onderwijs! Hoezeer hebben wij dit nodig, meer dan wij vaak zelf beseffen, geestelijke opvoeding door het Woord van God. Maar het is geen opslaan van kennis om een examen af te leggen. Het is het leren van levensonderwijs om onze levenspraktijk te bepalen. Dwight L. Moody, een groot evangelist en leraar uit de 19e eeuw, zei: 'We hebben de bijbel niet gekregen om onze kennis te vergroten, maar om onze levens te veranderen' (vgl. Jak. 1:22!). Het is uiteraard belangrijk voor ons om goede bijbelvertalingen te gebruiken, maar Gods Woord moet ook 'vertaald' worden in de praktijk van ons dagelijks leven, zodat anderen het kunnen 'lezen'.

De gemeenschap

Als gelovigen zijn we met elkaar verbonden door de Heer Jezus Christus. Het is dan ook belangrijk dat de gemeenschap zich niet beperkt tot koffie en koekjes en een gezellige babbel over het weer en over koetjes en kalfjes. In de gemeenschap hoort Christus 'in het midden' te staan (Matt. 18:20). Dit betekent dat Hij het Onderwerp is! Dan kunnen wij genieten van elkaar over hoe het is om met Christus te leven. Dan leren wij van elkaar hoe ons geloof handen en voeten in ons leven krijgt. Zo zijn wij voorbeelden voor elkaar. Daarover gaat de gemeenschap zoals dat hier bedoeld is. Het Griekse woord 'koinonia' dat hier gebruikt wordt betekent 'gemeenschap, verwantschap, deelname, het aandeel dat iemand ergens in heeft'. Het komt van 'koinonos' wat 'deelgenoot, metgezel' betekent. Als christenen delen wij de waarheid van het geloof in een wereld die goddeloos en vijandig is, en dat maakt het zo belangrijk om samen te zijn en ons geloofsleven als metgezellen met elkaar te delen.

Het breken van het brood

Het mag duidelijk zijn dat het hier niet gaat over het gewoon samen nuttigen van een maaltijd. Wij komen samen "om brood te breken" (Hand. 20:7), dat is om Hem te gedenken en zijn dood te verkondigen (Luc. 22:19b; 1 Kor. 11:24-26). Ook dit is een bijzonder voorrecht dat wij genieten als gelovigen. Hier vinden aanbidding, dankzegging en lofprijzing hun plaats. '... waarvoor wij God loven en danken ...' (1 Kor. 10:16). Ook de Heer Jezus Zelf dankte God tijdens het laatste Paasmaal (Matt. 26:26-27; Marc. 14:22-23; Luc. 22:17, 19; 1 Kor. 11:23).

De gebeden

Hoewel gelovigen een *persoonlijk* gebedsleven hebben, waar anderen geen deel van uitmaken, is er ook een *gezamenlijk* gebedsleven in de gemeente. Zo zien we hier dat de prille gemeente samen bad. Zie ook Handelingen 4:24; 12:5, 12; 21:5. De Heer Jezus Zelf stelde het principe van het samen bidden reeds in, en wel in Matteüs 18:19.

Belangwekkend is dat de Heer Jezus hetzelfde Griekse woord 'proseuche' (d.i. 'gebeden') gebruikt als Hij spreekt over de tempel als een gebedshuis of huis van gebed (Matt. 21:13; Marc. 11:17; Luc. 19:46). Het wordt ook gebruikt in Handelingen 16:13, 16, waar gesproken wordt over een vaste gebedsplaats buiten de stad aan een rivier. Wij hebben geen tempel, maar de gemeente *is* een tempel. Wij hebben geen gebedsplaats buiten aan een rivier, maar de gemeente *is* een gebedsplaats (vgl. 1 Tim. 2:8).

Het samen bidden als gemeente vormt een wezenlijk onderdeel van het gemeentelven. Te vaak is dit onderdeel echter verwaarloosd, terwijl het van onmetelijk belang is. De gemeente moet zich gezamenlijk in het gebed op God richten en zich aan Hem toevertrouwen, onder Zijn leiding.